Sevgili Peygamberimiz'in Arkadaşları– 7

Peygamberimiz'in İki Reyhanı

HAZRETİ HASAN
VE
HAZRETİ HÜSEYİN

(radıyallahu anhüma)

TALİHLİ SÜVARİLER

Tarihler 625 yılını gösteriyordu. Ramazan ayıydı. Allah Resûlü, Medine sokaklarında hızla ilerliyordu. Hazreti Ali'nin evinin olduğu sokağa girmişti. Bir süre sonra Hazreti Ali'nin evine ulaştı.

Hazreti Ali Sevgili Peygamberimiz'in hem amcasının oğlu hem de damadıydı. Kızı Hazreti Fatıma ile evliydi.

Sevgili Peygamberimiz eve ulaşınca kapıyı çaldı. Kapı hemen açıldı. Kapıyı Hazreti Ali açmıştı. Sevgili Peygamberimiz'le selâmlaştılar.

Hazreti Fatıma henüz yeni doğum yapmıştı. Allah onlara bir erkek çocuk nasip etmişti. Efendimiz kızına da selâm verdi.

Hazreti Fatıma Efendimiz'in selâmını aldı. Kalkıp Efendimiz'e sarılmak istedi. Ancak yeni doğum yaptığı için Sevgili Peygamberimiz rahatsız olmamasını söyledi.

Hazreti Fatıma'nın bebeği mışıl mışıl uyuyordu. Efendimiz, bebeği kucağına aldı. Bebek mis gibi kokuyordu.

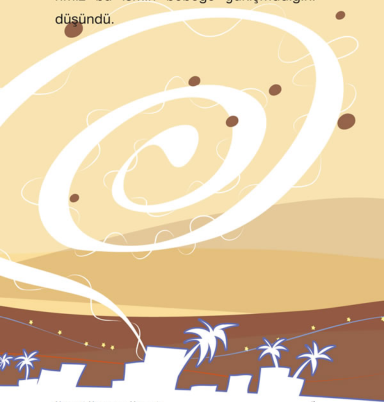
Hazreti Ali ve Fatıma'ya dönerek,

— Adını ne koydunuz, diye sordu.

Hazreti Ali de,

— "Harb" koyduk, dedi.

"Harb" o dönemde yaygın olarak kullanılan bir isimdi. Ancak Efendimiz bu ismi beğenmedi. Belki de Sevgili Peygamberimiz bu ismin bebeğe yakışmadığını düşündü.

Çünkü bebek, çok güzel ve tatlıydı. Belki de Peygamber Efendimiz, savaşan anlamına gelen "Harb" ismini vermek istememişti. Çünkü O sevgi peygamberiydi.

Efendimiz, Hazreti Ali ve Fatıma'ya dönerek,

— İsmi "Hasan" olsun, dedi.

Hasan, "güzel" anlamına geliyordu. Bu isim o dönemde bebeklere sıkça konulan bir isim değildi.

Efendimiz'in verdiği ismi Hazreti Ali ve Fatıma da çok beğenmişti.

Sevgili Peygamberimiz, Hasan doğduktan sonra hemen her gün Hazreti Ali'nin evine uğruyordu. Gidemediği günlerde Hasan, Efendimiz'e götürülüyordu.

Aradan bir yıl geçmişti. Hasan artık bir yaşındaydı. Henüz tam konuşamıyordu. Sevgili Peygamberimiz'i tanımaya başla-

mıştı. O'nu gördüğünde hemen kucağına atlıyordu.

Hasan bir yaşındayken Hazreti Ali ve Fatıma'nın yeni bir bebekleri daha oldu. Bu kez isim vermeden Sevgili Peygamberimiz'i davet ettiler. Peygamber Efendimiz bu yeni bebeğe de "güzelcik" anlamına gelen "Hüseyin" ismini verdi. Hüseyin'in kulağına da ezanı Sevgili Peygamberimiz okudu.

Günler geçiyor Hasan ve Hüseyin büyüyordu. Her ikisi de Sevgili Peygamberimiz'e çok benziyordu. Hasan'ın yüzü, Hüseyin'in ise bedeni dedelerine çok benziyordu.

Bir gün Hazreti Ebû Bekir, ikindi namazını kıldıktan sonra, yolda oynayan Hazreti Hasan'ın yanına gitti. Onu omuzlarına aldı. Hazreti Ali'ye,

— Ya Ali! Hasan sana değil de, tamamen Peygamber Efendimiz'e benziyor dedi.

Bu söz Hazreti Ali'in çok hoşuna gitti. Çünkü o çocuklarının dünyada en çok sevdiği insana benzemesinden dolayı çok mutluydu.

Dedeleri onları hiç yalnız bırakmıyordu. Hemen her gün mutlaka yanlarına uğramaya çalışıyordu. Hazreti Hasan ve Hüseyin de dedelerini çok seviyordu. O'nun gelmesini dört gözle bekliyorlardı. Her kapı çalındığında Peygamber Efendimiz'in geldiğini düşünerek hemen kapıya koşuyorlardı.

Efendimiz de torunlarını çok seviyordu. Onlarla oyunlar oynuyordu. Onlar da Efendimiz'in dizlerine oturur, sakalıyla oynarlardı. Onlar tam ellerini Efendimiz'in

sakalına uzatınca parmaklarını ısırır gibi yapardı. Hem Hasan hem de Hüseyin bundan çok hoşlanırlar, sevinç çığlıkları atarlardı.

Peygamber Efendimiz onlarla çeşitli oyunlar oynardı. Onun ikisini de sırtına alır, evin içinde dolaştırırdı. Bir gün böyle oynarken Sevgili Peygamberimiz'in hicret arkadaşı Hazreti Ebû Bekir çıkageldi. Hazreti Ebû Bekir de onları çok seviyordu. Onları bu hâlde görünce Hasan ve Hüseyin'i sevip eğlendirmek için,

— Ne güzel bir bineğiniz var, dedi.

Sevgili Peygamberimiz,

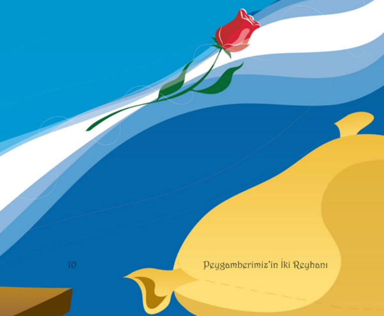
— Onlar da ne güzel süvaridirler, deyip Hasan ve Hüseyin'i güldürdü.

Yine bir gün sırtına ikisini de almış oynarken Peygamberimiz'in talihli ev sahibi Ebu Eyyub el-Ensari onları gördü.

— Ey Allah'ın Resulü! Sen bunları çok mu seviyorsun, diye sordu.

Peygamber Efendimiz,

— Nasıl sevmem. Bunlar benim dünyada öpüp, kokladığım iki reyhanımdır, diye cevap verdi.

Peygamberimiz'in işleri sebebiyle uğrayamadığı günlerde Hasan ve Hüseyin annelerinden dedelerine götürmesini isterlerdi. Hazreti Fatıma da onları Peygamberimiz'in evine götürürdü. Gece Efendimiz'in yanında kalmayı çok severlerdi. O'nunla oynamak için yatma vakitleri geldiğinde bile yatmak istemezlerdi. Sonra da Peygamberimiz ile oynarken ikisi de uyuyup kalırdı.

Peygamber Efendimiz namaz kılarken de Hasan ve Hüseyin yanından ayrılmazdı. Namazda rükûa eğildiğinde bir yönden girerler, öbür taraftan çıkarlardı. Secdeye gittiğinde ise sırtına binerlerdi. Efendimiz de yavaşça onları sırtından indirir, sonra namazına devam ederdi.

Onları sık sık mescide götürürdü. Sevgili Peygamberimiz bir gün camide hutbe

okurken, onların üzerlerindeki uzun ve kırmızı elbiseleri ile düşe kalka yürüdüklerini gördü. Hemen hutbesine ara verip, minberden indi. Sonra da onları kucağına alıp hutbe okumaya öyle devam etti.

Aslında kâinatın sultanı sadece Hasan ve Hüseyin'e değil bütün çocuklara ilgi gösterirdi. Sokakta oynayan çocukları gördüğünde hemen onların yanına gider, onları izlerdi. Bazen de onların oyunlarına katılır, onlarla yarışlar yapardı. Çünkü O, çocukları çok seven bir peygamberdi.

Hazreti Hasan ve Hüseyin Efendimiz'in terbiyesinde yetiştiler. Herkes onların terbiyesine hayran kalırdı. Henüz çok küçük yaşlarda bile diğer arkadaşlarına örnek olurlardı.

NASIL SÖYLESEK

Hazreti Hasan ile Hüseyin hemen her gün Peygamberimiz'in yanında bulunurlardı. Peygamberimiz'in yaptığı davranışları her an görüyor, konuştuklarını her zaman duyuyorlardı.

Hazreti Hasan ile Hüseyin, Sevgili Peygamberimiz'in yaptığı her davranışını kendilerine örnek alırlardı. Sebebini anlayamadıkları şeyleri Peygamberimiz'e sorarlardı. Peygamber Efendimiz de onların

sorularını cevaplardı. Böylece Hazreti Hasan ile Hüseyin O'ndan birçok yeni bilgi öğrenirlerdi.

Abdest almayı, namaz kılmayı, diğer ibadetleri ve güzel şeylerin hepsini Peygamber Efendimiz'den öğrenmişlerdi. Yaşları biraz ilerledikten sonra da camiye, mescide kendileri gitmeye başlamışlardı.

Bir gün annelerinden izin alarak evden çıktılar. Namaz için mescide gidiyorlardı. O gün de hava çok güzeldi. Bahar gelmiş, etrafa çiçek kokuları yayılmaya başlamıştı.

Hazreti Hasan ve Hüseyin sohbet ederek mescide doğru yürüyorlardı. İkisi de Peygamber Efendimiz'in torunu olduk-

ları için insanlar onları tanıyordu. Onlar da karşılaştıkları insanlarla selâmlaşıyorlardı. Büyüklerine saygı gösteriyorlardı.

Namaz için az bir vakit kalmıştı. Hazreti Hasan ve Hüseyin de mescide bir hayli yaklaşmışlardı. Mescidin yakınında bir çeşme vardı. Bu çeşmede yaşlı bir adam abdest alıyordu. İki kardeş ihtiyar adamın yanından geçerlerken Hazreti Hasan'ın gözü abdest alan yaşlı adama takıldı. Adam, abdest alırken bazı hatalar yapmıştı. Yıkaması gereken bazı yerlerini yıkamamıştı.

Hasan kendi kendine,

"Adam galiba abdesti yanlış alıyor." diye söylendi. Sonra da

ihtiyar adama biraz daha dikkatli baktı. Gerçekten de yaşlı adam abdest alırken hatalar yapıyordu. Hazreti Hasan kardeşi Hüseyin'e dönerek yavaşça,

– Hüseyin, amca abdesti hatalı alıyor, dedi.

Ağabeyinin bu sözü üzerine Hüseyin de abdest alan yaşlı adama baktı. Sonra ağabeyine dönerek,

– Evet ağabey. Doğru söylüyorsun, dedi.

İki kardeş bunları konuşurken yaşlı adama çok bakmayı da istemiyorlardı. Belki adam onların bakışlarından rahatsız olur, yanlış anlayabilirdi. Onlar kimsenin kalbinin kırılmasını istemezlerdi. Bu yüzden de ihtiyar adamın duymaması için kısık sesle konuşuyorlardı.

Hasan kardeşinin kulağına eğilerek,

– Bu amcaya abdestin nasıl alınacağını söylemeliyiz. Ama ben onun kalbi kırılır diye korkuyorum, dedi.

– Evet ağabey söyleyelim. Ama onu üzersek çok kötü olur. Peki bunu nasıl yapacağız?

Biraz düşündükten sonra Hazreti Hasan sevinçle,

– Buldum, dedi.

– Nasıl yapacağız?

Hazreti Hasan aklına gelen fikri kardeşinin kulağına söyledi. Hazreti Hüseyin de fikri beğenmişti. Birlikte ihtiyar adamın yanına gitmeye karar verdiler. Bu arada yaşlı adam abdest almayı bitirmişti. Tam çeşmenin başından ayrılacakken Hazreti Hasan ve Hüseyin onun yanına yaklaştılar. Selâm verdiler. Yaşlı adam da onların selâmlarını aldı.

Sonra Hazreti Hasan,

– Amca sizden birşey istersek yapar mısın?

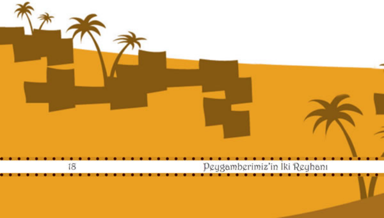
Yaşlı adam merakla onlara baktı.

– Yapabileceğim birşeyse elbette yaparım, dedi. İsteğiniz neymiş bakalım?

– Biz kardeşimle sizin yanınızda şu çeşmeden abdest alalım. Hangimizin daha güzel aldığına siz karar verin, dedi.

Yaşlı adam Hazreti Hasan'ın teklifin kabul etti:

– Tamam, hadi alın bakalım, dedi.

Hazreti Hasan ve Hüseyin abdest almak için çeşmenin başına geldiler. Kollarını sıvadılar. Besmele çektiler. Sonra ellerini yıkayarak abdest almaya başladılar. Ardından üç kez ağızlarına su verdiler. Sonra da üç kez burunlarına. Daha sonra yüzlerini yıkadılar. Bunları yaparken çok dikkatli davranıyorlardı. Daha sonra kollarını yıkadılar. Sonra da başlarını meshettiler.

İhtiyar adam, Hazreti Hasan ve Hüseyin'in abdest alışlarını dikkatle izliyordu. Bir yandan da aklından az önce kendisinin nasıl abdest aldığını geçiriyordu.

Kendi kendine,

"Evet. Az önce yanlış abdest almışım. Bana da bu çocukların abdest aldığı gibi abdest almayı öğretmişlerdi. Her ikisinin de abdesti doğru." diye düşünüyordu.

Hazreti Hasan ve Hüseyin kulaklarını yıkadıktan sonra son olarak ayaklarını yıkadılar. İhtiyar adam ise hiç bir şey söylemeden onları seyrediyordu. Hazreti Hasan ve Hüseyin abdestlerini bitirdiler. Meraklı gözlerle adama bakmaya başladılar. İhtiyar adamın ne diyeceğini merakla bekliyorlardı.

Yaşlı adam onların beklemediği bir cevap verdi:

– Yavrularım. İkinizin abdesti de doğru. İkiniz de çok doğru öğrenmişsiniz. Asıl hatalı abdest alan benmişim. Ben de sizin aldığınız gibi öğrenmiştim. Ama unutmuşum. Şimdi hatırladım.

İhtiyar adam Hazreti Hasan'ın başını okşadı. Sonra sözlerine devam etti:

– Bana doğru abdest almayı siz hatırlattınız. Bunun için size çok teşekkür ederim, dedi.

Sonra da her ikisinin alnından öptü. Ardından da yeniden abdest almak için çeşmenin başına geldi.

Hazreti Hasan ve Hüseyin ihtiyar adamdan izin isteyerek yanından ayrıldılar. Namaza gitmek için mescide doğru yürüdüler. İkisi de çok mutluydu. Tıpkı Peygamber Efendimiz'den öğrendikleri gibi ihtiyar adamı üzmeden onun önemli bir hatasını düzeltmişlerdi.

BİR HAC YOLCULUĞU

Yeni bir Hac dönemi gelmişti. Medineli Müslümanlar diğer ülkelerdeki kardeşleri gibi Mekke'nin yolunu tutmaya hazırlanıyorlardı. Peygamberimiz'in iki gülü Hazreti Hasan ve Hüseyin yakın arkadaşları ve amcaoğulları Abdullah ibn-i Cafer'le hacca gitmek için hazırlık yapıyorlardı. Genellikle hacca üçü birlikte giderdi. Bu sene de yine öyle yapacaklardı. Bu üç arkadaşın diğer hacılardan bir farkı daha vardı. Diğer hacılar develeriyle hacca giderken onlar yürüyerek gitmeyi tercih

ederdi. Daha önce yirmi kere gittikleri haccın tamamına bu şekilde gitmişlerdi.

Hazreti Hasan, Hüseyin ve Abdullah hazırlıklarını tamamladılar. Hazreti Hüseyin, ağabeyi Hasan'a ve amcaoğlu Abdullah'a,

– Siz bir şey hazırlamayın. Yolda gerekli olan yiyecek ve içeceğimizi ben hazırlayacağım. Onlardan size ikram etmek istiyorum, dedi.

Ağabeyi Hazreti Hasan ve Abdullah da Hazreti Hüseyin'in bu isteğini geri çevirmediler.

Peygamber terbiyesiyle yetişmiş bu üç kutlu arkadaş çok cömert insanlardı. Sevgili Peygamberimiz'den aldıkları bu terbiye ile hem birbirlerine hem de diğer Müslümanlara sık sık ikramlarda bulunurlardı.

Bu üç arkadaşın diğer hacı adaylarından daha önce yola çıkmaları gerekiyordu. Çünkü aradaki mesafe hayli uzundu ve yaya gideceklerdi. Kurban bayramı gelmeden Mekke'de olmalıydılar. Çünkü hac, kurban bayramı zamanında yapılan bir ibadetti.

Üç arkadaşın yola çıkmak için sözleştikleri gün nihayet geldi. Sabah erkenden Hazreti Hasan'ın evinde buluştular. Havaların çok sıcak olduğu dönemdi. Güneş tepeye çıkmadan biraz yol almak istiyorlardı. Bu sebeple yol için hazırladıkları eşyaları da alarak vakit kaybetmeden evden çıktılar.

Medine Mekke arası yaklaşık beş yüz kilometrelik bir yoldu. At veya deveyle bile günlerce süren bir yol. İşte yaya olarak çıktıkları bu yolculuk çok uzun sürecek ve özledikleri Kâbe'ye sonunda ulaşabileceklerdi.

Üç arkadaş günün serin olan vakitlerini yürümeye, sıcak olan zamanları da dinlenmeye ayırıyorlardı. Medine'den ayrılalı iki gün olmuştu. Bu gece de biraz uyuyup dinlendiler. Sabah erkenden kalkıp sabah namazlarını kıldılar. Sonra yeniden yola koyuldular. Güneş yükselene kadar yürüdüler. Bir hayli yorulmuşlardı. Hem hava da iyice ısınmıştı. Yol kenarına yakın bir yerde bir gölgelik gördüler. Dinlenmek için bu gölgeliğe gittiler. Sabahtan beri yolda oldukları için hem çok susamış hem de çok acıkmışlardı.

Hazreti Hüseyin yiyeceklerden bir miktarını daha çıkarıp Hazreti Hasan'a ve Abdullah'a ikram etti. Biraz yemekten sonra bir miktar da su içtiler. Sonra birlikte öğle namazını kıldılar. Bu mola onlara iyi gelmişti. Yolları uzun olduğundan fazla

zaman kaybetmeden tekrar yola koyuldular. Bir hayli yol alınca ikindi namazı için durmaya karar verdiler. Hem zaten çok da susamışlardı. Bu arada Hazreti Hasan kardeşi Hüseyin'e dönerek,

– Kardeşim bana biraz su verir misin, dedi.

Hazreti Hüseyin elini sırtına attı. O da ne! Yiyeceklerin ve suyun olduğu çanta yoktu. Hazreti Hüseyin, ağabeyine dönerek,

– Maalesef çanta yanımda yok, dedi.

Herkes taşıdığı eşyaları kontrol etti. Erzak çantası kimse de yoktu.

Abdullah,

– Herhâlde en son dinlendiğimiz gölgelikte unuttuk dedi. Hazreti Hasan ve Hüseyin de aynı kanaatteydiler.

Hazreti Hüseyin ve Abdullah Hazreti Hasan'a yöneldiler:

– Ne yapmamızı tavsiye edersin, diye sordular.

İçlerinde en büyükleri Hazreti Hasan'dı. Yolculuk boyunca onu kendilerine lider seçmişlerdi. Çünkü yolculuğa çıkıldığında içlerinden birinin yol boyunca lider seçilmesini onlara Sevgili Peygamberimiz öğretmişti.

Hazreti Hasan, kardeşi Hüseyin ve amcaoğlu Abdullah'a dönerek,

– Daha çok yolumuz var. Hem hava da çok sıcak. Suyumuz ve yiyeceğimiz olmadan bu yolculuğu sürdürmemiz çok zor olur. Mola verdiğimiz yere geri dönelim. Erzak çantamızı alalım. Sonra yolumuza devam ederiz, dedi.

Hazreti Hasan'ın bu teklifi Hazreti Hüseyin ve Abdullah'a da uygun geldi. Hep birlikte tekrar geri döndüler. Birkaç saat süren yolculuktan sonra konakladıkları yere ulaştılar. Hazreti Hüseyin onlara dönerek,

– Ben hemen çantamızı alıp geleyim, dedi.

Oturdukları yere iyice baktı. Çanta ortalıkta yoktu.

Yanlarına giderek,

– Ağabey çanta yok, dedi.

– Yoksa başka yerde mi konakladık?

Hazreti Hasan ve Abdullah. Sonra hep beraber etrafı aradılar.

– Hüseyin, tam burada konaklamıştık.

– Bak ben şurada oturmuştum. İyi hatırlıyorum, diyerek konakladıkları yerin burası olduğunda ısrar etti.

Ama erzak çantası ortalıkta yoktu. Ya oradan geçen başka bir yolcu almıştı. Ya da bir hayvan çantayı alıp götürmüştü.

Abdullah, Hazreti Hasan'a dönerek,

– Peki şimdi ne yapacağız diye sordu.

Hazreti Hasan,

– Neredeyse üç gündür yoldayız. Medine'den bir hayli uzaklaştık. Artık geri de dönemeyiz. Yolumuza devam edelim. İnşallah ileride yiyecek bir şeyler buluruz, dedi.

Diğer ikisi de Hazreti Hasan'ın görüşlerini kabul ettiler. Yeniden Mekke'ye doğru yola çıktılar. Şimdi çantayı aramak için geri dönüp geldikleri yolu tekrar yürüyorlardı. Çantayı da bulamayınca yorgunluklarına yorgunluk eklenmişti sanki. Bu arada hem çok susamışlar hem de çok acıkmışlardı.

Artık güneş batmış hava iyice kararmıştı. Karanlıkta yollarına devam etmelerine imkân yoktu. Hem dinlenmek ve hem de geceyi geçirmek için yol kenarında bir yer buldular. Çok susadıklarından uyumakta epey zorlandılar. Gecenin ilerleyen saatlerinde yorgunluğun etkisiyle uyuya kaldılar.

Sabah namazı vakti yine uyandılar. Namazlarını kıldılar. Tekrar yola çıktılar. Artık daha yavaş yürüyorlardı. Çünkü dün öğleden beri bir şey yiyip içmemişlerdi. Bir süre daha yürüdüler. Güneş iyice kendini gösterip sıcaklık ortalığı kavurmaya başlayınca Hazreti Hasan'ın teklifi üzerine tekrar bir mola verdiler. Zaten adımlarını zor atıyorlardı. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyuldu-

lar. İkindi vakti oluyordu. Güçleri iyice azalmıştı. Zorla yürümeye çalışıyorlardı.

Bu şekilde yürüyorlarken Hazreti Hüseyin aniden,

– Çadır, diye seslendi.

Hazreti Hasan ve Abdullah güneşin ışıkları gözlerine geldiğinden çadırı ilk anda fark edememişlerdi. Bunun üzerine Hazreti Hüseyin onlara biraz ilerideki kurulu çadırı eliyle gösterdi. İçlerinde bir umut ışığı parlamıştı. Eğer orada birileri varsa hem su içebilecek hem de belki karınlarını doyuracak bir şey bulabileceklerdi.

Çadırı görmenin sevinciyle adımlarını biraz daha hızlandırdılar. Çadıra iyice yaklaşmışlardı. Etraf çok sessizdi. "Kimse yok galiba" diye söylenmeye başladılar.

Hem kimsenin olup olmadığını anlamak hem de izinsiz bir yere bakmamak için,

– Es selâmü aleyküm, diye seslendiler.

Çadırın arka tarafında yaşlı bir kadın bir koyun otlatıyordu. Bu sesi duyunca birden irkildi. Hemen ayağa kalktı. "Bu ıssız yerde bu gelenler kim olabilir ki?" diye düşünmeye başladı. "Kocam gelmiş olamaz!" diye mırıldandı. Çünkü kocası çadırdan ayrılalı çok olmamıştı. Henüz onun dönmesi mümkün değildi. Kocası tezek toplamaya gitmişti. Topladığı tezekleri satıyorlar onunla geçiniyorlardı. Kadın bir hayli tedirgin olmuştu.

Yürüyerek çadırın ön tarafına gelince karşısında duran bu üç kişiyi gördü. Hazreti Hasan ve arkadaşları selâmlarını tekrarladılar.

Kadın da,

– Aleyküm selâm ve rahmetullah, diyerek karşılık verdi.

Selâmlarını bu şekilde aldığı için kadının Müslüman olduğunu anladılar. Kadın da onlar hakkında kendi kendine, "Çok temiz insanlara benziyorlar. Bunlardan hiçbir zarar gelmez." diye düşündü.

Hemen ardından da onlara dönerek,

– Buyurun çadırın gölgesinde oturup biraz dinlenin, dedi.

Kadının gösterdiği yere oturdular. Ardından da kadın sordu:

– Nereye gidiyorsunuz?

– Hacca gidiyoruz, diye cevap verdi Hazreti Hasan.

Kadın, onların Peygamber Efendimiz'in gülleri Hazreti Hasan ve Hüseyin olduklarını bilmiyordu. Çok aç olmaların rağmen terbiyelerinden dolayı "Biz açız!" diyemediler. Ama güçlükle konuşmalarından dolayı onların aç olduklarını kadın hemen anladı.

Onların bir şey söylemelerini beklemeden,

– Karnınız aç mı, diye sordu.

– Evet, dediler epey zorlanarak.

Gölgesinde oturdukları çadır, fakir bir aileye aitti. Çadırın yanında otlattığı bir koyundan başka hiçbir şeyleri yoktu. Eğer evinde yiyecek bir şeyleri olsaydı tamamını onlara ikram ederdi. Kadın onlara dönerek,

– Şu gördüğünüz koyundan başka hiçbir şeyimiz yok. Eğer isterseniz o koyunun sütünü sağıp için, dedi.

– Tamam, diyerek bu teklifi kabul ettiler.

Sonra koyunu sağdılar. Ama koyun besili olmadığı için çok fazla süt veremedi. Ancak birer - ikişer yudum içebildiler. Bu, onların

susuzluğunu bile gidermemişti. Bu durum yaşlı kadının gözünden kaçmadı. Kendi kendine: "Bu iyi insanlara daha çok yardım etmeliyim." diye düşündü. Sonra da onlara hiç tereddüt etmeden şöyle seslendi:

– Sizler çok iyi insanlara benziyorsunuz. Ben sizi yolunuza böyle aç ve susuz gönderemem. Bu koyunu kesin ben de pişireyim, dedi.

Üç arkadaş bu teklife çok şaşırdı. Söyleneni yapma konusunda biraz tereddüt ettiler. Fakat hem kadın ısrarlıydı hem de yiyecek başka bir şey yoktu. Kadının teklifini kabul ettiler. Hemen koyunu kestiler. Kadın da pişirdi. Hep birlikte yediler. Karınları güzelce doymuştu. Neredeyse iki gün süren açlık ve susuzluk nihayet son bulmuştu. Şimdi tekrar yola devam etme-

leri gerekiyordu. Kadın onların yanına su da verdi. Yaşlı kadına çok teşekkür ederek oradan ayrılırken,

– Biz Kureyş kabilesindeniz. Şimdi hacca gidiyoruz. Eğer hacdan sağ dönersek Medine'ye gel ve bizi bul, diye söz aldılar.

Kadın, teklifi kabul ederek onları uğurladı. Bir süre sonra tezek toplamaya giden kocası geldi. Kocası yemek istediğinde kadın kocasına et ikram etti. Adam buna çok şaşırdı. Hiç beklemeden sordu:

– Bu et de nereden geldi?

– Bizim kendi malımız, dedi kadın.

– Nasıl bizim etimiz olabilir, diye hayretini dile getirdi adam.

Kocasının bu soruları üzerine kadın gün boyunca yaşananları anlattı. Adam, hanımına çok sinirlendi.

– Bizim bu koyundan başka hiçbir şeyimiz yok, dedi.

– Misafirler Kureyş kabilesindenmiş. Hac dönüşü Medine'de bizi mutlaka bulun diye söylediler, deyince adam iyice kızdı:

– Kureyş, çok kalabalık bir kabile. Bu şekilde adam mı bulunur? Onları bulmamız mümkün değil, dedi.

Aradan bir aya yakın bir zaman geçmişti. Hazreti Hasan, Hüseyin ve Abdullah hac ibadetlerini yaparak Medine'ye dönmüşlerdi. Hacda diğer Müslümanlarla birlikte o kadına da dua ettiler.

Bu kadının yaptığı iyiliği hiç unutmamışlardı. Ertesi gün Medine'ye yakın yerlerden insanlar gelip alışveriş yapacaklardı. Üç arkadaş da kendi aralarında, "Yarın gidip o kadını bulalım ve biz de ona iyilik yapalım." diye anlaştılar.

Ertesi gündü. Hazreti Hasan evinin önünde oturmuş Hazreti Hüseyin ve amcasının oğlu Abdullah'ı bekliyordu. Tam o sırada bir de ne görsün! Kendilerine ikramlarda bulunan kadın, evinin önünden geçmiyor mu? Hemen yanındaki hizmetçisini kadına gönderdi ve onu evine davet etti.

Kadın geldiğinde Hazreti Hasan,

– Beni tanıdın mı, dedi.

– Hayır, diye cevap verdi kadın.

Yaşlı kadın gerçekten Peygamber çiçeği Hazreti Hasan'ı tanımamıştı. Bunun üzerine Hazreti Hasan, koyunun kesildiği o günü hatırlattı:

– Ben o gün ikramda bulunduğun üç kişiden biriyim. Adım Hasan ibn-i Ali, dedi.

Kadın buna çok şaşırmıştı. Medine'de çadırına misafir olan bu kutlu insanlardan birini görebileceğini hiç ummuyordu.

Üstelik bu kutlu insan Peygamber torunuydu. Hazreti Hasan ve eşi hemen kadını evlerine davet edip ona yemek yedirdiler.

Yemekten sonra Hazreti Hasan, bu cömert kadına bin koyun ve bin tane de altın verdi. Sonra hizmetçisine bu kadını Hazreti Hüseyin'e daha sonra da Abdullah ibn-i Cafer'e götürmesini söyledi. Hazreti Hüseyin'e gittiklerinde o da ağabeyi gibi bu kadına bin koyun ve bin altın verdi. Daha sonra Hazreti Hasan'ın hizmetçisi kadını Abdullah'a götürdü. Abdullah'ın maddi durumu Sevgili Peygamberimiz'in torunlarından daha iyiydi. O ise kadına iki bin koyun ve iki bin de altın verdi.

Yaşlı kadın, nezaketsiz olur düşencesiyle kendisine verilenleri almak istemedi. Ama Hazreti Hasan ve Hüseyin ısrar ederek bu hediyeleri ona kabul ettirdiler.

Yaşlı kadının kocası ise dört bin altın ve kocaman bir sürüyü görünce az daha düşüp bayılacaktı. Bütün bunları verenlerin kimler olduğunu öğrenince çok mutlu oldu. İnsanların en cömerdi olan Sevgili Peygamberimiz'in yakın akrabalarından böyle bir iyilik görmek onları kat kat mutlu etti. Sonra kocaman bir sürüyü önlerine katarak sevinç içinde çadırlarının yolunu tuttular.